Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 4353/20
Дана 14.04.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Снежане Бјелановић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, ..., ..., СР Немачка, чији су пуномоћници Зоран Ристић, адвокат из Новог Сада, Васе Стајића број 17 и Милош Ристић, адвокат из Београда, Краљевића Марка број 9, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг, ради поништаја решења број 401-4106/2017-001 од 23.12.2019. године, у правној ствари неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној 14.04.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбачена је пријава потраживања подносиоца пријаве АА, 75400, ..., Босна и Херцеговина, заведена под бројем 401-4106/2017-001, као некомплетна.

Тужиља је, преко пуномоћника, дана 26.02.2020. године поднела Управном суду тужбу којом је оспорила законитост оспореног решења из свих законом прописаних разлога. Сматра да је оспореним решењем учињена повреда члана 16., 18, 20., 58. и 194. Устава Републике Србије, те одредба члана 13. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положених код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ. Мишљења је да је условљавање остваривања права подношењем оригинала штедне књижице у супротности са

Европском конвенцијом, пресудом Европског суда и Уставом Републике Србије, јер подносилац пријаве никада није упућена да покрене, како то закон предвиђа, поступак код надлежног органа ради утврђивања постојања потраживања и његове висине. Истакла је да тужени орган није донео о томе одлуку, нити је на било који начин образложио своје незаконито поступање приликом доношења оспореног решења. Позивајући се на одредбу члана 14. истог закона, указала је да су банке дужне да на захтев управе, доставе расположиве податке о тим улозима и да Агенција за осигурање депозита доставља расположиве податке о девизним штедним улозима код ових банака. Позивајући се на одредбу члана 9. Закона о општем управном поступку, сматра да поред дужности органа који води поступак, односно туженог и органа код којих је положен новац, бесмислено је терет доказивања пребацити на тужиљу. Такође, сматра да су побијаним решењем повређена права на правично суђење и право на једнаку правну заштиту и правно дејство јер предметна права гарантују право на образложену одлуку и ефективан правни лек а све имајући у виду да је образложење решења непотпуно и контрадикторно јер је исто засновано на непостојећим правним нормама и на погрешној примени материјалног права, без оцене доказа на којима је исто засновано. Са изнетог, предложила је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и реши управну ствар тако што ће захтев тужиље који је одбачен усвојити у целини а тужени орган обавезати да сноси трошкове у поступку, или да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, те одреди трошкове на терет туженог органа за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, за приступ на рочиште за јавну расправу у износу од 18.000,00 динара и судску таксу на тужбу и пресуду у износима од по 585,00 динара, укупно 35.670,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења, наводећи да подносилац захтева уз пријаву потраживања није доставила комплетну документацију која је прописана чланом 12. ст. 2. и 3. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ, због чега јој је налогом за допуну захтева од 02.04.2019. године наложено да достави документацију која је неопходна за поступање по захтеву, као и да није поступила у потпуности по налогу за допуну. На основу наведеног, предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и из исправа садржаних у списима предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази, да је тужиља на основу позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње, објављеном у средствима јавног информисања ближе наведеним у образложењу оспореног решења, дана 23.02.2017. године, поднела пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем 401-4106/2017-001 од 08.12.2017. године. Дописом туженог од 02.04.2019. године (при чему је очигледном омашком наведен датум 03.04.2019.

године), на основу члана 13. став 1. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, тужиља је позвана да уреди пријаву у року од 30 дана, уз упозорење да ће, у случају непоступања по захтеву органа у остављеном року, пријава потраживања бити одбачена. Уз поднесак од 14.05.2019. године, тужиља је доставила: оригинал уверења надлежног органа о променама пребивалишта. Како тужиља уз поднесак није доставила: оригинал потврде надлежних органа и институција бивших република СФРЈ на чијој територији су се налазиле филијале банака у којима је положена девизна штедња, о томе да девизни штедиша није остварила своје право по основу девизне штедње, нити да јој је то право признато од стране бивших република СФРЈ, оригинале потврда из тачке 5) овог става надлежних органа свих бивших република СФРЈ у којима је девизни штедиша имала пребивалиште – ако је мењала пребивалиште у више република, одговарајућу потврду издату од стране Агенције за приватизацију у ФБиХ о стању (салду) средстава на јединственом рачуну грађана (ЈРГ) са идентификационим подацима подносиоца пријаве, извод са рачуна подносиоца пријаве (ЈРГ) не старији од 30 дана, из кога се несумњиво може утврдити салдо неутрошених средстава из основа предметне девизне штедње, као и промет средстава (трансакције) који је извршен у протеклом периоду, тужени орган је, на предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње, утврдио да је поднета пријава и даље некомплетна, јер подносилац пријаве до дана доношења решења, није отклонила недостатке који спречавају поступање у овој управној ствари, па је на основу одредбе члана 16. наведеног закона, пријаву тужиље одбацио као некомплетну.

Одредбом члана 12. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Службени гласник РС”, бр. 108/16, 113/17 и 52/19), прописано је да се уз пријаву потраживања доставља оверена копија личне карте или пасоша, као и оригинал штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна, правноснажног решења о наслеђивању и изјаве девизног штедише дате под кривичном и материјалном одговорношћу, оверене код надлежног органа да није пренео своју девизну штедњу на друго лице (став 2.). Уз пријаву потраживања доставља се и оригинал потврде надлежних органа, односно финансијских институција бивших република СФРЈ о томе да девизни штедиша није остварио своје право по основу девизне штедње, нити да му је то право признато од стране бивших република СФРЈ. Ако је девизни штедиша положио девизну штедњу у филијалама на територијама више бивших република СФРЈ, односно ако је мењао пребивалиште у више тих република, доставља оригинале потврда надлежних органа свих бивших република СФРЈ на чијој територији је положио девизну штедњу, односно у којима је имао пребивалиште (став 3.).

Одредбом члана 13. истог закона, прописано је да ће, уколико уз пријаву није достављена комплетна документација из члана 12. ст. 2 и 3. тог закона, Управа од подносиоца пријаве тражити да у року од 30 дана комплетира документацију, а може тражити и другу документацију ради утврђивања права у смислу тог закона, уз упозорење на правне последице ако не уреди пријаву у року (став 1.). На начин из става 1. овог члана поступа се и у случају кад подносилац пријаве није доставио оригинал

штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна (став 2.). У случају кад уз пријаву није достављен оригинал штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна или из другог разлога постоји основана сумња о постојању потраживања и његове висине, Управа ће упутити подносиоца пријаве да код надлежног суда у Републици Србији покрене одговарајући поступак за утврђивање постојања потраживања и његове висине (став 3.).

Одредбом члана 16. став 2. истог закона, прописано је да Управа одбацује пријаву потраживања, између осталог, и ако уз пријаву или накнадно није поднета комплетна документација.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове правне ствари, Управни суд налази да је правилан закључак туженог органа да је пријава тужиље некомплетна и да исту стога треба одбацити. Ово имајући у виду да тужиља, као подносилац пријаве, није поступила по налогу из дописа туженог органа од 02.04.2019. године, односно није отклонила недостатке који спречавају поступање туженог органа у овој управној ствари, будући да ни уз пријаву, а ни накнадно, по захтеву туженог, није истом доставила сву тражену документацију, односно оригинал потврде надлежних органа и институција бивших република СФРЈ на чијој територији су се налазиле филијале банака у којима је положена девизна штедња, о томе да девизни штедиша није остварила своје право по основу девизне штедње, нити да јој је то право признато од стране бивших република СФРЈ, оригинале потврда из тачке 5) овог става надлежних органа свих бивших република СФРЈ у којима је девизни штедиша имала пребивалиште – ако је мењала пребивалиште у више република, одговарајућу потврду издату од стране Агенције за приватизацију у ФБиХ о стању (салду) средстава на јединственом рачуну грађана (ЈРГ) са идентификационим подацима подносиоца пријаве, извод са рачуна подносиоца пријаве (ЈРГ) не старији од 30 дана, из кога се несумњиво може утврдити салдо неутрошених средстава из основа предметне девизне штедње, као и промет средстава (трансакције) који је извршен у протеклом периоду, како је то прописано у члану 12. став 3. напред наведеног закона, иако је била упозорена да ће, у случају недостављања тражене документације, њена пријава, у складу са чланом 16. став 2. наведеног закона, бити одбачена .

Суд је ценио све наводе тужбе и нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, јер је тужени орган оспореним решењем дао довољно јасне и на закону засноване разлоге, које у потпуности прихвата и овај суд, због чега их посебно и не образлаже.

Одлучујући о предлогу тужиље да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредаба чл. 66,

67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одбио захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.04.2022. године, 21 У 4353/20

Записничар
Крстина Јовановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП